

Сімдесят забутих років Тиру

Jeff Pippenger

2023-08-12

Сімдесят забутих років Тиру

Усі пророки вказують на кінець світу.

Кожен із давніх пророків говорив менше для свого часу, ніж для нашого, тож їхнє пророкування чинне для нас. «А все це траплялося з ними як приклади; і написано це для нашого напоумлення, на яких кінці віків прийшли». 1 Коринтян 10:11. «Не собі, а нам вони служили тим, що тепер сповіщено вам тими, хто проповідував вам Євангелію Святим Духом, посланим з неба; у що й ангели бажають вникнути». 1 Петра 1:12. . . .

"Біблія накопичила й збрала воедино свої скарби для цього останнього покоління. Усі великі події та урочисті діяння історії Старого Заповіту повторювалися і повторюються в церкві в ці останні дні." Вибрані повідомлення, книга 3, 338, 339.

Усі книги Біблії знаходять своє завершення у книзі Об'явлення.

"В Одкровенні всі книги Біблії сходяться й завершуються." Дії апостолів, 585.

Остаточне попереджувальне послання для мешканців планети Землі зазначене у вісімнадцятому розділі Об'явлення.

І після цього я побачив іншого ангела, який зійшов із неба, маючи велику владу; і земля була осяяна його славою. І він закричав могутнім голосом, кажучи: Упав, упав Вавилон великий, і став житлом демонів, і в'язницею кожного нечистого духа, і кліткою кожного нечистого та ненависного птаха. Бо всі народи напилися вина гніву її розпустити, і царі землі блудодіяли з нею, а купці землі збагатили від достатку її розкошів. Об'явлення 18:1–3.

Фраза «Вавилон великий» представляє Римо-католицьку церкву, а у двадцять третьому розділі книги Ісаї «Вавилон великий» представлено як Тир.

Пророцтво про Тир. Ридайте, кораблі Таршішу; бо він спустошений, так що немає дому, немає входу: з краю Кіттіму це відкрито їм. Утихніть, мешканці острова, ти, кого купці Сидону, що переходять море, наповнювали. І за великими водами насіння Сіхору, жниво ріки, — її прибуток; і вона — торжище народів. Засоромся, Сидоне, бо море, навіть міць моря, промовило: Я не мучусь і не народжую, не вигодовую юнаків і не виховую дів. Як від звістки про Єгипет, так тяжко будуть мучитися від звістки про Тир. Перейдіть до Таршішу; ридайте, мешканці острова. Чи це ваше веселе місто, чия давність із прадавніх днів? її власні ноги понесуть її далеко, щоб побути на чужині. Хто замислив це проти Тиру, міста корон, чії купці — князі, чії торговці — поважні на землі? Господь Саваот постановив це, щоб зганьбити пиху всілякої слави й віддати в зневагу всіх поважних землі. Переходь по своїй землі, немов річка, дочко Таршішу: сили більше немає. Він простягнув руку над морем, потряс царства: Господь дав наказ проти торгового міста —

зруйнувати його твердині. І сказав: Ти більше не будеш радіти, пригноблена діво, дочко Сидону: встань, перейди до Кіттіму; і там не матимеш спочинку. Ось земля Халдеїв; цього народу не було, доки Ассирієць не заснував її для мешканців пустелі; вони поставили її вежі, звели її палаци; і він обернув її на руїну. Ридайте, кораблі Таршішу: бо ваша сила спустошена. І станеться в той день, що Тир буде забутий сімдесят років, за днями одного царя: по закінченні сімдесяти років Тир заспіває, як блудниця. Візьми арфу, обійди місто, забута блуднице; виводь солодку мелодію, співай багато пісень, щоб тебе згадали. І станеться по закінченні сімдесяти років, що Господь відвідає Тир, і вона повернеться до свого заробітку й буде чинити блуд з усіма царствами світу на поверхні землі. А її торгівля та її заробіток будуть святинею для Господа: не будуть накопичуватися й складатися; бо її торгівля буде для тих, хто перебуває перед Господом, щоб їсти досхочу і мати міцний одяг. Ісаїя 23:1-18.

Сестра Уайт пише: "Усі великі події та урочисті звершення з історії Старого Завіту повторювалися і повторюються в церкві в ці останні дні."

Двадцять третій розділ книги Ісаї розглядає пророчі взаємини Організації Об'єднаних Націй, Папства, Сполучених Штатів та ісламу. Щоб розпізнати ці істини, певні символи в розділі мають бути визначені Натхненням. Коли символи визначено, послідовність подій стає доволі простою. Символи в розділі, які потрібно визначити, такі:

Тягар, Тир, блудниця, ассирієць, земля халдеїв, вежі та палаци, Таршіш, насіння Сіхора, земля Кіттіма, Сидон, місто купців, вістка про Єгипет і вістка про Тир, виття, донька, сімдесят років, дні одного царя, забуття і згадування

Слово «тягар» у першому вірші вказує на пророцтво про загибель проти царства Тиру.

Тягар: H4853 — від H5375; тягар; зокрема данина, або (в абстрактному значенні) перенесення (вантажів); в переносному значенні — висловлювання, переважно вирок, особливо спів; душевне, бажання: - тягар, відносити, пророцтво, Х вони поставили, пісня, данина.

Тягар Тиру — це один із багатьох уривків у Біблії, де визначається остаточний суд над Римо-католицькою церквою. "Тягар" за вжитком і визначенням є пророцвом, і передусім пророцвом погібелі. У книзі Ісаї є одинадцять "тягарів", а вісім разів це слово вжито для опису ноші, яку несуть на плечах. Тими одинадцятьма випадками, коли слово "тягар" подано як пророцтво погібелі, є Ісаї 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 і, звісно, двадцять третій розділ, де ми знаходимо тягар Тиру. Варто зібрати всі Ісаїні пророцтва погібелі разом, щоб оцінити, яка сила представлена в останні дні. Одинадцять пророцв погібелі важко розглянути одразу, тож я подам коротке визначення кожного пророцтва погібелі, щоб окреслити контекст для двадцять третього розділу.

У тринадцятому розділі пророцтво про загибель Вавилону стосується сучасного Вавилону наприкінці світу — блудниці Риму, яка також зображена у сімнадцятому розділі книги Об'явлення.

І прийшов один із семи ангелів, що мали сім чаш, і говорив зі мною, кажучи мені: Підійди сюди; я покажу тобі суд над великою блудницею, що сидить на багатьох водах: з якою царі землі чинили блуд, і мешканці землі сп'яніли вином її блуду. І він переніс мене в дусі в пустелю; і я побачив жінку, що сиділа на багряному звірі, повному богохульних імен, що мав сім голів і десять рогів. А жінка була вбрана в пурпур і багряницю, і прикрашена золотом, коштовним камінням та перлами, маючи в руці золоту чашу, повну мерзот і нечистоти її блуду. І на її чолі було написано ім'я: ТАЄМНИЦЯ, ВАВИЛОН ВЕЛИКИЙ, МАТИ БЛУДНИЦЬ І МЕРЗОТ ЗЕМЛІ. Об'явлення 17:1-5.

Мені потрібно трохи відступити. Мета дослідження пророцтва про Тир зрештою полягає в узгодженні пророчої історії Сполучених Штатів з історією Церкви адвентистів сьомого дня. Ми покажемо, що уряд Сполучених Штатів є одним із рогів агнеподібного звіра з тринадцятого розділу Об'явлення, а протестантизм, що вийшов із темних віків, був іншим рогом. Ріг протестантизму став міллеритським адвентизмом у той момент, коли протестанти Сполучених Штатів відкинули вістку першого ангела. Коли це буде встановлено, ми покажемо, що історія рогу протестантизму та історія рогу республіканізму йдуть паралельно й мають паралельні пророчі характеристики. Адже вони на тому самому звірі, що свідчить про те, що обидва роги існують одночасно. Я наведу один приклад цієї паралелі рогів церкви й держави у Сполучених Штатах. Обидва вони «забувають» по-своєму.

Ісая 23 окреслює пророчий момент, коли папська влада буде забута на сімдесят років, і в ті сімдесят символічних років люди забувають про папство і про те, чому Темні віки називають Темними віками. Гасло протестантського рога, коли вони відокремилися від Католицької Церкви, було: «Біблія і лише Біблія». Вони забули, що Біблія вчить нас, ким насправді є папство. Вони забули послання, вміщене в священному документі, який їм було довірено, і проголошували себе його головними оборонцями.

"Ті, хто заплуталися у своєму розумінні слова, хто не розуміють значення антихриста, неминуче стануть на бік антихриста. Тепер у нас немає часу, щоб зливатися зі світом. Даниїл стоїть на своєму жеребі й на своєму місці. Пророцтва Даниїла та Івана слід розуміти. Вони тлумачать одне одного. Вони дають світові істини, які кожен має розуміти. Ці пророцтва мають бути свідченням у світі. Своїм виконанням у ці останні дні вони пояснять самі себе." Колекція Кресс, 105.

Так само республіканський ріг, що представляє уряд Сполучених Штатів, мав бути створений народом і для народу, але й громадяни Сполучених Штатів забули про священний документ, який їм було довірено. Цим священним документом є Конституція Сполучених Штатів, а гаслом уряду, який був задуманий як уряд для народу, було відокремлення церкви від держави. Вони забули послання Конституції, яку їм було довірено, і водночас називають себе її захисниками.

І нехай пам'ятають: Рим вихваляється тим, що ніколи не змінюється. Принципи Григорія VII та Інокентія III й досі є принципами римсько-католицької церкви. І якби вона лише мала владу, то застосувала б їх на практиці з такою самою завзятістю тепер,

як і в минулих століттях. Протестанти мало розуміють, що роблять, коли пропонують скористатися допомогою Риму в справі звеличення неділі. Поки вони зосереджені на досягненні своєї мети, Рим прагне відновити свою владу, повернути втрачене панування. Щойно у Сполучених Штатах буде встановлено принцип, що церква може використовувати або контролювати владу держави; що релігійні приписи можуть забезпечуватися примусом світських законів; одним словом, що влада церкви й держави має панувати над сумлінням, і тріумф Риму в цій країні гарантовано.

"Слово Боже попередило про навісну небезпеку; якщо це залишиться без уваги, протестантський світ дізнається, якими насправді є наміри Рима, лише тоді, коли буде вже надто пізно, щоб уникнути пастки. Вона непомітно здобуває владу. Її вчення справляють свій вплив у законодавчих залах, у церквах і в серцях людей. Вона зводить свої високі й масивні споруди, у потаємних закутках яких повторяться її колишні переслідування. Крадькома, не викликаючи підозри, вона зміцнює свої сили, щоб досягати власних цілей, коли настане час завдати удару. Усе, чого вона прагне, — це вигідне становище, і це їй уже надають. Незабаром ми побачимо й відчуємо, у чому полягає мета римського елемента. Кожен, хто повірить і буде коритися Слову Божому, через це зазнає ганьби та переслідування." Велика боротьба, 581.

Якщо вам вдасться знайти будь-який словник, виданий до 1950 року, і подивитися в ньому «багряну жінку» або якусь варіацію цього вислову із сімнадцятого розділу Об'явлення, кожен із таких словників називає Римо-католицьку церкву блудницею сімнадцятого розділу Об'явлення. Сполучені Штати, дворогий звір із землі з тринадцятого розділу Об'явлення, забувають своє минуле, чи то рік протестантизму, чи рік республіканізму. Обидві ці інституції постали з протесту проти релігійної тиранії папства та політичної тиранії царів, які її підтримували, або, як каже Біблія, царів, що з нею «чинили блуд». Перш ніж перейти до Ісаї, двадцять третього розділу, ми коротко оглянемо інші десять разів, коли Ісая називає «пророцтво погібелі», бо всі одинадцять «тягарів» є саме такими.

Тринадцятий розділ книги Ісаї — це пророцтво про Вавилон в "останні дні". Вавилон, хоч в останні дні контролюється й спрямовується Католицькою церквою, складається з трьох сил, які ведуть світ до Армагеддону в шістнадцятому розділі Книги Об'явлення. У пророцтві тринадцятого розділу про загибель сучасного Вавилону представлені три сили: Вавилон, Люцифер і Асирія, які представляють звіра (Асирія), дракона (Люцифер) та лжепророка (Вавилон). Асирія та Вавилон — це дві спустошувальні сили, які Бог використав, щоб покарати давній Ізраїль; спочатку прийшла Асирія, забравши в полон північні десять племен, а згодом Вавилон — південні два племена Юди.

Ізраїль — розпорошена вівця; леви розігнали його: спершу цар Ассирії пожер його, а наостанок цей Навуходносор, цар Вавилону, поламав йому кості. Тому так говорить Господь Саваот, Бог Ізраїля: Ось Я покараю царя Вавилону та його землю, як покарав царя Ассирії. Єремії 50:17, 18.

Спочатку Ассирія взяла в полон північні десять племен Ізраїлю, а згодом Вавилон узяв у полон південні два племена Юди. Обидва ці полони були виконанням «семи часів» двадцять

шостого розділу Левіта. «Сім часів» Левіта було найпершим «пророцтвом про час», яке відкрив Вільям Міллер, і воно вказує, що коли Ассирія захопила північне плем'я, це позначило початок розсіяння, що тривало дві тисячі п'ятсот двадцять років. Той період почався з їхнього полону в 723 р. до н. е. і закінчився в «час кінця» у 1798 році. Південні племена були взяті Вавилоном у полон у 677 р. до н. е., що започаткувало «сім часів» проти Юди, які закінчилися в той самий момент, що й 2300-річне пророцтво книги Даниїла, восьмий розділ, вірш чотирнадцятий, 22 жовтня 1844 року. Ассирія і Вавилон виконали одну й ту саму мету покарання за бунт Божого народу, але покарання спочатку здійснила Ассирія, а потім Вавилон.

У пророчому співвідношенні трьох держав у тринадцятому розділі Вавилон є образом Ассирії, бо він з'явився пізніше, але чинив те саме проти Божого народу.

У п'ятнадцятому розділі тягар проти Моава спрямовано проти протестантських церков.

Цей опис Моаву відображає церкви, що стали подібними до Моаву. Вони не стояли на своєму посту як вірні вартові. Вони не співпрацювали з небесними істотами, використовуючи дану Богом здатність чинити Божу волю, відтісняючи сили темряви і застосовуючи всі сили, які Бог дав їм, щоб поширювати істину й праведність у нашому світі. Вони мають знання істини, але не втілювали в життя те, що знають. Біблійний коментар Адвентистів сьомого дня, том 4, 1159.

Протестантська церква, що відпала, — це церква, яка продовжила ходити з Господом, коли решта протестантизму втекла, почувши звістку другого ангела. Моав — це адвентизм, відступницький протестантський ріг.

Сімнадцятий розділ про Дамаск, і його названо містом, яке забирають. Місто — це символ царства, а царство, яке забирають в «останні дні», — це Сполучені Штати.

Дев'ятнадцятий розділ — це пророцтво лиха проти Єгипту, який представляє Організацію Об'єднаних Націй і весь світ.

Наступні три пророцтва про лихо у двадцять першому розділі спрямовані проти жахливого пустельного краю півдня, Думи та Аравії. Ці три пророцтва про лихо вказують на іслам, у згоді з трьома «горе» з Об'явлення 8:13.

Пророцтво про загибель у двадцять другому розділі зображує відокремлення лаодикійських адвентистів від філадельфійських адвентистів за недільного закону.

А потім у тридцятому розділі ми знаходимо пророцтво про звірів півдня, що є другою ілюстрацією бунту лаодикійських адвентистів. Об'єднання всіх «тягарів» Ісаї фактично стосується кожного пророчого діяча в «останні дні». Я обираю двадцять третій розділ Ісаї, щоб показати, що історія Сполучених Штатів, як шостого царства біблійного пророцтва, триває з 1798 року до недільного закону.

Оскільки «кожен із давніх пророків говорив меншою мірою для свого часу, ніж для нашого, тож їхнє пророкування чинне для нас», кожне пророче слово стосується подій кінця світу.

Ця істина, у поєднанні з фактом, що «всі книги Біблії сходяться й завершуються» у книзі Об'явлення, утворює книгу Об'явлення як орієнтир для узгодження пророчого свідчення щодо подій кінця світу.

У сімнадцятому розділі Одкровення ми бачимо велику блудницю, яка чинить розпусту з царями землі, і її остаточний суд.

І прийшов один із семи ангелів, що мали сім чаш, і говорив зі мною, кажучи мені: Прийди сюди; я покажу тобі суд над великою блудницею, що сидить на багатьох водах: з якою царі землі чинили розпусту, і мешканці землі упилися вином її розпусти. Одкровення 17:1, 2.

Пророки ніколи не суперечать один одному.

І духи пророків коряться пророкам. Бо Бог не є Богом безладу, а миру, як у всіх церквах святих. 1 Коринтян 14:32, 33.

Наприкінці світу «суд над великою блудницею, що сидить на багатьох водах», великою блудницею, «з якою царі землі чинили розпусту», великою блудницею, яка сп'янула «мешканців землі» «вином її розпусти», Ісаїя зображує як «блудницю», яку забули на «дні одного царя», або на сімдесят пророчих років. Коли сімдесят років закінчаться, Тир «чинитиме розпусту з усіма царствами світу». Блудниця Ісаї — це велика блудниця Івана. Блудниця Ісаї та блудниця Івана представляють Римо-католицьку церкву, бо жінка є символом церкви в Божому Слові.

Дружини, підкоряйтеся своїм чоловікам, як Господеві. Бо чоловік — голова дружини, як і Христос — Голова Церкви; і Він — Спаситель тіла. Тому, як Церква кориться Христові, так і дружини нехай у всьому коряться своїм чоловікам. Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву та віддав Себе за неї, щоб освятити її, очистивши омиттям водою через слово, щоб поставити її перед Собою славною Церквою, без плями чи зморшки або чогось подібного, але щоб була свята й непорочна. Так і чоловіки повинні любити своїх дружин, як власні тіла. Хто любить свою дружину, любить самого себе. Бо ніхто ніколи не зненавидів своєї плоті, але годує та плекає її, як і Господь — Церкву; бо ми — члени Його тіла, з Його плоті й з Його кісток. Тому полишить чоловік батька й матір і пристане до своєї дружини, і будуть двоє одним тілом. Це велика таємниця; я ж говорю про Христа й Церкву. Однак кожен із вас нехай так любить свою дружину, як самого себе; а дружина нехай шанує свого чоловіка. Ефесянам 5:22-33.

Апостол Павло вказує, що Христова Церква у пророцтві зображена як жінка. Отже, жінка в пророцтві — це церква, але Христова Церква — «свята й без плями». Несвята церква зображується як несвята жінка; тож Ісаїя називає її блудницею, а Іван — повією. Вони зображують папство як повію, а Божа Церква — діва.

Бо я ревную про вас ревністю Божою: бо я заручив вас одному чоловікові, щоб представити вас Христові як чисту діву. 2 Коринтян 11:2.

Не лише Божа церква зображена як діва, але вона заручена лише з одним чоловіком. Тир і велика блудниця Йоана чинять блуд із царями землі. Католицька церква має зносини з кількома чоловіками, а не з одним. Даниїл повідомляє нам, що царі — це царства.

Оце той сон; а тлумачення його скажемо перед царем. Ти, царю, — цар над царями, бо Бог небесний дав тобі царство, силу, міць і славу. І всюди, де живуть сини людські, звірів польових і птахів небесних Він віддав у твою руку й учинив тебе володарем над усіма ними. Ти — та голова з золота. А по тобі постане інше царство, нижче від твого, і ще третє царство, мідяне, що пануватиме над усією землею. А четверте царство буде міцне, як залізо; бо залізо трощить і підкоряє все; і як залізо, що розбиває все це, воно потрощить і роздавить. Даниїла 2:36–40.

У другому розділі книги Даниїла царства біблійного пророцтва визначено й пояснено. Коли Даниїл пояснює сон Навуходоносорові, він повідомляє йому, що той є головою з золота. Голова з золота — це цар, але цар представляє царство. Римо-католицька церква — це велика блудниця, яка чинить блуд з усіма царями землі наприкінці сімдесяти пророчих років. Царі символізують чоловіків, а Тир є нечистою жінкою. Жінка — це церква, блудниця — це не свята церква; чоловік — це цар, а цар — це царство. Жінка — це церква, а цар — це держава. Незаконні взаємини цих двох сутностей означають духовний блуд.

Конституція Сполучених Штатів є божественним документом, який закріплює необхідність зберігати відокремленість цих двох інституцій. Хоча ми ще не завершили ототожнення Тира з Римо-католицькою церквою, на цьому етапі видається доречним звернутися до іншого символу у двадцять третьому розділі Ісаї, який пояснює символіку чоловіка і жінки — церкви і держави.

Ось земля халдеїв; цього народу не було, аж поки асирієць не заснував її для тих, що живуть у пустелі: вони поставили її вежі, звели її палаци; і він обернув її на руїну. Ісаїя 23:13.

У цьому вірші асирієць заснував країну халдеїв і спорудив як «вежі», так і «палаци». Асирієць є символом Німрода, а халдеї представляють релігійних лідерів вавилонських таємничих релігій. «Вежа» є символом церкви. Коли Ісус виклав притчу про виноградник, Сестра Вайт коментує цю притчу так:

У притчі господар уособлював Бога, виноградник — єврейський народ, а огорожа — божественний закон, який був їхнім захистом. Вежа була символом храму. Бажання віків, 596.

Асирієць заснував країну халдеїв, які спорудили церкву (вежу) та «палац». «Палац» представляє «царя», який, у свою чергу, представляє царство. Царство також представляється як місто.

І вони сказали: Ходімо, збудуймо собі місто і башту, вершина якої сягатиме неба; і зробімо собі ім'я, щоб не розпорошилися по поверхні всієї землі. Буття 11:4.

«Вежа» і «палац», які заснував асирієць, — це «місто» і «вежа», які збудував Німрод.

І їхні мертві тіла лежатимуть на вулиці великого міста, яке духовно зветься Содомом і Єгиптом, де й Господа нашого розіп'яли. Об'явлення 11:8.

Натхнення повідомляє нам, що «велике місто» в одинадцятому розділі Об'явлення означає Французьке королівство у період Французької революції.

«Велике місто», на чийх вулицях убивають свідків і де лежать їхні мертві тіла, — це, у «духовному» розумінні, Єгипет. Із усіх народів, представлених у біблійній історії, Єгипет найзухваліше заперечував існування живого Бога та противився Його повелінням. Жоден монарх ніколи не наважувався на відвертіший і свавільніший бунт проти влади Неба, ніж цар Єгипту. Коли Мойсей приніс йому вістку в ім'я Господа, Фараон гордовито відповів: «Хто такий Єгова, щоб я послухав Його голосу і відпустив Ізраїля? Я не знаю Єгову і, більше того, не відпущу Ізраїля». Вихід 5:2, A.R.V. Це — атеїзм, і народ, представлений Єгиптом, висловив би подібне заперечення вимог живого Бога і виявив би подібний дух невір'я та непокори. «Велике місто» також, «духовно», порівнюється із Содомом. Розбещеність Содому в порушенні Божого закону особливо виявлялася в розпусті. І цей гріх також мав бути визначальною ознакою народу, який мав відповідати характеристикам цього місця Писання.

Отже, за словами пророка, незадовго перед 1798 роком постане певна сила сатанинського походження й характеру, щоб вести війну проти Біблії. А в країні, де таким чином буде змушене замовкнути свідчення двох Божих свідків, виявляться атеїзм фараона й розпусність Содому.

Це пророцтво знайшло найточніше й разуче сповнення в історії Франції. Під час Революції, у 1793 році, «вперше у світі було почуто, як зібрання людей, народжених і вихованих у цивілізації, які, претендуючи на право керувати однією з найкращих європейських націй, єдиним голосом заперечили найурочистішу істину, яку приймає людська душа, і одноставно зреклися віри й поклоніння Божеству». — Сер Вальтер Скотт, «Життя Наполеона», т. 1, розд. 17. «Франція — єдина нація у світі, щодо якої збереглося достовірне свідчення, що як нація вона підняла руку на відкритий бунт проти Творця всесвіту. Багато богохульників, багато невір'ючих було і досі є в Англії, Німеччині, Іспанії та деінде; але Франція вирізняється в історії світу як єдина держава, яка декретом свого Законодавчого зібрання проголосила, що Бога немає, і народ якої — усе населення столиці й переважна більшість в інших місцях, жінки так само, як і чоловіки — танцювали й співали з радості, приймаючи це оголошення». — Blackwood's Magazine, листопад 1870 року. Велика боротьба, 269.

«Велике місто» в одинадцятому розділі Об'явлення було нацією — Францією, яка ухвалила «декрет її Законодавчих зборів», що проголошував, що Бога не існує. Цей декрет був виявом атеїзму, як це представлено бунтом фараона. Велике місто — це царство, або «нація», або «держава». В одинадцятому розділі Об'явлення Франція складається з двох символів — Єгипту та Содому.

Нам повідомляють: «Це — атеїзм, і нація, представлена Єгиптом, висловила б подібне заперечення вимог живого Бога і виявила б такий самий дух невіри та непокори. „Велике

місто“ також порівнюється, „духовно“, із Содомом. Розбещеність Содома в порушенні Божого закону особливо виявлялася у розпусті».

Францію — як велике місто або націю — символічно представлено нацією (Єгиптом) і містом (Содомом). Єгипет «подасть голос», а коли «говорить» нація, це означає державне управління, а не церковне. Єгипет був державою, а Содом — церквою — таке представлення міститься в одинадцятому розділі Одкровення.

«„Висловлення“ нації — це дії її законодавчих і судових органів влади». Велика суперечка, 442.

В одинадцятому розділі Об'явлення Іван описує події Французької революції в пророчій символіці. Сама революція надала достатні історичні докази істинності передбачень Івана, викладених у цьому розділі. Іван передрік, потім Французька революція виконала це передбачення, а далі — і саме передбачення, і його історичне здійснення — ідентифікують і є паралеллю подій наприкінці світу, коли знову корумпована держава поєднується з корумпованою церквою. Звісно, за цим нечестивим шлюбом слідом іде кривава різанина. Царство Боже — також велике місто.

І переніс мене в душі на велику й високу гору, і показав мені те велике місто, святий Єрусалим, яке сходило з неба від Бога. Об'явлення 21:10.

Прихід жениха, представлений тут, відбувається перед шлюбом. Шлюб символізує прийняття Христом свого царства. Святе місто, Новий Єрусалим, що є столицею й представником царства, називається «нареченою, дружиною Агнця». Ангел сказав Іванові: «Прийди, я покажу тобі наречену, дружину Агнця». «І переніс мене в душі, — каже пророк, — і показав мені велике місто, святий Єрусалим, що сходить з неба від Бога». Об'явлення 21:9, 10. Велика боротьба, 426.

Заколот Німрода виражається в його зведенні вежі та міста, що символізує поєднання церкви й держави наприкінці світу, бо всі пророки говорили про кінець світу. Заколот Німрода також був продовженням заколоту Люцифера, який прагнув узяти під контроль і Божу церкву, і Божу державу.

Як ти впав з неба, о Люцифере, сину ранкової зорі! Як ти повалений на землю, ти, що ослабляв народи! Бо ти сказав у своєму серці: Зйду на небо, піднесу свій престол вище за Божі зорі; сяду також на горі зібрання, на краях півночі; піднесуся понад вершини хмар; буду подібний до Всевишнього. Ісаїя 14:12-14.

Коли Ісаїя відкриває потаємні бажання серця Люцифера — бути «подібним до Всевишнього», — він зазначає, що Люцифер прагне посісти два виразно різні сидалища. Він бажає «піднести» свій «престол понад зорями Божими» і «сісти також на горі зборів, на краях півночі».

Трон є символом влади короля — або державної влади, а «сторони півночі» — це Божя церква.

Пісня й псалом для синів Кораха. Великий Господь і вельми достойний хвали в місті Бога нашого, на горі Його святості. Прекрасна за місцем розташування, радість усієї землі, — гора Сіон, на сторонах півночі, місто великого Царя. Бог відомий у її палацах як пристановище. Псалом 48:1-3.

Єрусалим — «місто Великого Царя», що позначає політичний престол Бога, і Єрусалим також — «гора його святості», «на північних околицях», що позначає релігійний престол Бога. Від самого початку повстання й війна Сатани змальовуються в контексті його бажання панувати і над Божою церквою, і над Божою державою. Згодом Сатана очолив повстання Німрода, а земля, яку він заснував для халдеїв, постає як земля, де Німрод збудував і вежу, і місто — церкву й державу.

Отже, коли блудниця Ісаї та велика блудниця Івана чинять розпусту з царями землі, пророцтво вказує на те, що наприкінці сімдесяти пророчих років між Римо-католицькою церквою та царями землі відбувається нечистий зв'язок.

Пророча лінія Ісаї описує суд над Тиром-блудницею у двадцять третьому розділі, а Іван описує той самий суд символом багряної жінки, яку називають «Вавилоном Великим». Трете свідчення того самого суду над тією самою блудницею є таким:

Жінка (Вавилон) з Об'явлення 17 описана як «одягнена в пурпур і багрянцю, прикрашена золотом, коштовним камінням і перлами, маючи в руці золоту чашу, наповнену гидотами й нечистотою: . . . і на її чолі було написано ім'я: Таємниця, Вавилон великий, мати блудниць». Каже пророк: «Я бачив жінку п'яну від крові святих і від крові мучеників Ісуса». Про Вавилон далі сказано, що це «те велике місто, яке царює над царями землі». Об'явлення 17:4-6, 18. Силою, що протягом багатьох століть підтримувала деспотичне панування над монархами християнського світу, є Рим. Велика боротьба, 382.

Тир — це Римо-католицька церква в «останні дні». Тоді папство вийде й співатиме свої звабливі пісні царям землі, тим самим спонукаючи царів удатися до блуду, що в пророчому сенсі є поєднанням церкви й держави.

І станеться того дня, що Тир буде забутий на сімдесят років, як за днів одного царя: по закінченні сімдесяти років Тир співатиме, як блудниця. Ісаїя 23:15.

У біблійному пророцтві цар — це царство, тож Тир буде забутий у той час, коли пророче царство правитиме сімдесят років.

І станеться в той день, що Тир буде забутий на сімдесят років, як за днів одного царя; а по закінченні сімдесяти років Тир заспіває, як блудниця. Візьми арфу, обходь місто, ти, забута блуднице; виводь приємну мелодію, співай багато пісень, щоб про тебе згадали. І станеться, по закінченні сімдесяти років, що Господь відвідає Тир, і вона повернеться до свого заробітку та чинитиме блуд з усіма царствами світу по всій землі. Ісаїя 23:15–17.

Під час правління одного царства, що триватиме сімдесят пророчих років, Римо-католицька Церква буде забута. Наприкінці цих сімдесяти років папська влада «заграє солодку мелодію,

заспіває багато пісень». У пророчому сенсі «пісня» символізує «досвід».

На кришталевому морі перед престолом, на тому скляному морі, ніби змішаному з вогнем, — настільки воно сяє славою Божою, — зібрані ті, що «здобули перемогу над звіром, і над його образом, і над його знаком, і над числом його імені». Разом з Агнцем на горі Сіон, «маючи Божі арфи», стоять вони — сто сорок чотири тисячі, що були викуплені з-поміж людей; і чути, мов шум багатьох вод і мов гуркіт великого грому, «голос арфістів, що грають на своїх арфах». І вони співають «нову пісню» перед престолом — пісню, якої ніхто не може навчитися, крім ста сорока чотирьох тисяч. Це — пісня Мойсея та Агнця, пісня визволення. Ніхто, окрім ста сорока чотирьох тисяч, не може вивчити тієї пісні, бо це пісня їхнього досвіду — такого досвіду, якого не мала жодна інша спільнота. «Це ті, що йдуть за Агнцем, куди б Він не пішов». Ці, будучи перенесені з землі, з-поміж живих, зараховані як «первоплоди Богові та Агнцеві». Об'явлення 15:2, 3; 14:1–5. «Це ті, що прийшли від великої скорботи»; вони пройшли через час утиску, якого не було відколи існує народ; вони витримали муки часу Якової скорботи; вони стояли без Посередника під час остаточного виливання Божих судів. Але вони були визволені, бо «випрали шати свої та вибілили їх у крові Агнця». «У їхніх устах не знайдено підступу: бо вони без вади» перед Богом. «Тому вони перед престолом Божим і служать Йому день і ніч у храмі Його; і Той, Хто сидить на престолі, житиме серед них». Вони бачили землю, спустошену голодом і мором; сонце мало владу палити людей великою спекою, і самі вони зазнали страждання, голоду та спраги. Але «вони вже не голодуватимуть і не прагнутимуть; не вразить їх сонце, ані спекота. Бо Агнець, що посеред престолу, пастиме їх і водитиме їх до живих джерел вод; і Бог зітре кожен сльозу з очей їхніх». Об'явлення 7:14–17. Велика боротьба, 648.

"У храмі Його кожен говорить про славу Його' (Псалом 29:9), і пісня, яку співатимуть викуплені — пісня їхнього досвіду — звістить славу Божу: 'Великі й дивні діла Твої, Господи Боже, Всемогутній; праведні й істинні шляхи Твої, Царю віків. Хто ж не боїтиметься, Господи, і не прославить Імені Твого? бо тільки Ти святий.' Об'явлення 15:3, 4, R.V." Виховання, 308.

Наприкінці сімдесяти пророчих років папство "заграє солодку мелодію, заспіває багато пісень, щоб" вона "була згадана." Наприкінці царства, що панує протягом сімдесяти пророчих років, Римо-католицька церква нагадає світові про досвід свого минулого. У тій історії вона панувала як моральний авторитет у відносинах між нею та королями Європи. Ту добу слушно називають Темними віками, і всю ту темряву, яку будь-яким чином можна пов'язати з історією, де Папство панувало над королями Європи, можна приписати самій основоположній дії, що породила всю подальшу темряву. Тією дією було поєднання церкви й держави, поєднання королів Європи та Католицької церкви. У біблійному шлюбі чоловік має панувати над жінкою, але блуд, що відбувався в тій історії, був перевернутим щодо істинного порядку взаємин чоловіка й жінки.

Наприкінці сімдесяти років настане велика криза, коли завершиться царство біблійного пророцтва, що панує над світом у період, коли Папство пророчо забуте. Світова криза, спричинена крахом того царства, відкриє шлях для католицької церкви, щоб почати

доводити світові, що для того, аби пройти через буремні часи, спричинені крахом того царства, світ має підкоритися моральній владі Римо-католицької церкви, як це ілюструє історія Темних віків.

Коли царство завершиться і папство заспіває пісню свого минулого досвіду, досвіду, який історики називають темрявою; то як ця темна історія могла б бути посланням, яким папство поділиться з царями землі, що переконало б їх вступити в блуд із папством? Під час великої кризи чому досвід минулих віків, (її пісня) її досвід до того, як її пророчо забули, мав би дати підстави царям землі прийняти досвід темряви як розв'язання їхньої великої кризи?

Велика частина, навіть серед тих, хто ставиться до Романізму без прихильності, не вбачає великої небезпеки в її владі та впливі. Багато хто стверджує, що інтелектуальна й моральна темрява, яка панувала в Середні віки, сприяла поширенню її догматів, забобонів і гноблення, а також що вища освіченість сучасної доби, загальне поширення знань і зростаюча ліберальність у питаннях релігії унеможливають відродження нетерпимості та тиранії. Саму думку про те, що такий стан речей існуватиме в цю просвітлену добу, висміюють. Це правда, що велике світло — інтелектуальне, моральне й релігійне — сяє над цим поколінням. На відкритих сторінках Божого Святого Слова на світ пролилося світло з небес. Але слід пам'ятати, що чим більше світла даровано, тим більшою є темрява тих, хто його перекручує та відкидає.

Молитовне вивчення Біблії показало б протестантам справжній характер папства і викликало б у них огиду та спонукало б цуратися його; але багато хто такі мудрі у власних очах, що не відчують потреби смиренно шукати Бога, аби Він провадив їх до істини. Хоч вони й пишаються своєю освіченістю, вони невігласні як у Писанні, так і в Божій силі. Їм потрібен якийсь засіб, щоб заспокоїти своє сумління, і вони шукають те, що є найменш духовним і найменш принизливим. Те, чого вони бажають, — це спосіб забувати Бога, який видаватиметься способом пам'ятати про Нього. Папство добре пристосоване, щоб задовольнити потреби всіх таких. Воно призначене для двох класів людства, що охоплюють майже весь світ: для тих, хто хотів би спастися своїми заслугами, і для тих, хто хотів би спастися у своїх гріхах. Ось у чому таємниця його сили.

Було показано, що доба великої інтелектуальної темряви сприятлива для успіху папства. Ще буде доведено, що доба великого інтелектуального світла так само сприятлива для його успіху. У минулі віки, коли люди були без Божого Слова і без знання істини, їхні очі були зав'язані, і тисячі потрапляли в тенета, не бачачи розставлених для їхніх ніг тенет. У цьому поколінні є багато таких, чії очі засліплює сліпучий блиск людських спекуляцій, «науки, помилково так званої;» вони не розпізнають тенет і заходять у них так само легко, ніби з пов'язкою на очах. Бог задумав, щоб інтелектуальні здібності людини вважалися даром від її Творця й використовувалися на служінні істині та праведності; але коли плекаються гордість і честолюбство, і люди підносять власні теорії над Божим Словом, тоді розум може завдати більшої шкоди, ніж невігластво. Таким чином, хибна наука наших днів, що підриває віру в Біблію, виявиться так само успішною в підготовці шляху для прийняття папства з його привабливими формами, як і

приховування знань, яке проклало шлях для його звеличення в Темні віки. Велика боротьба, 572.

Римо-католики визнають, що зміну суботи було здійснено їхньою церквою, і наводять саму цю зміну як доказ верховної влади церкви. Вони заявляють, що, дотримуючись першого дня тижня як суботи, протестанти визнають її владу встановлювати закони в божественних справах. Римо-католицька церква не відмовилася від своєї претензії на непогрішність; і коли світ та протестантські церкви приймають фальшиву суботу, створену нею, водночас відкидаючи суботу Єгови, вони фактично визнають цю претензію. Вони можуть посилатися на авторитет на користь цієї зміни, але хибність їхнього міркування легко розпізнати. Папіст достатньо кмітливий, щоб бачити, що протестанти обманюють самих себе, добровільно заплющуючи очі на факти у цій справі. У міру того, як інститут неділі здобуває прихильність, він радіє, будучи переконаний, що це зрештою приведе весь протестантський світ під прапор Рима.

Зміна суботи є знаком або ознакою влади Римської церкви. Ті, хто, розуміючи вимоги четвертої заповіді, обирають дотримуватися фальшивої суботи замість істинної, тим самим віддають шану тій владі, яка одна лише наказує це. Знак звіра — це папська субота, яку світ прийняв замість дня, установленого Богом.

Але час отримати знак звіра, як зазначено в пророцтві, ще не настав. Час випробування ще не настав. Є істинні християни в кожній церкві, не виключаючи Римо-католицької церкви. Ніхто не буде засуджений, доки не отримає світло і не усвідомить обов'язковість четвертої заповіді. Але коли вийде указ, що запроваджуватиме примусове дотримання фальшивої суботи, і коли гучний клич третього ангела застережатиме людей від поклоніння звірові та його образу, межа між фальшивим і істинним буде чітко проведена. Тоді ті, хто й далі перебуватиме в переступі, отримають знак звіра на своїх чолах або на своїх руках.

«Швидкими кроками ми наближаємося до цього часу. Коли протестантські церкви об'єднаються зі світською владою, щоб підтримувати хибну релігію, за опір якій їхні предки зазнавали найжорстокіших переслідувань, тоді папська субота буде примусово запроваджена об'єднаною владою церкви й держави. Відбудеться національне відступництво, яке закінчиться лише національною руїною». Школа біблійної підготовки, 2 лютого 1913 р.

Ми вже торкнулися п'яти символів, які намагаємося визначити, перш ніж перейти безпосередньо до самого розділу. Місто в біблійній пророчій символіці означає царство, і в книзі Ісаї, розділ 23, є два царства, тісно пов'язані, але виразно різні. Перше — це «коронує місто», а інше — «торговельне місто». В останні дні владою, що контролює потрійний союз дракона, звіра й лжепророка, є папство. Це царство, що має корону.

"Коли ми наближаємося до останньої кризи, життєво важливо, щоб серед Господніх знарядь панували гармонія й єдність. Світ наповнений бурями, війнами та розбратом. Та все ж під одним проводом - папською владою - люди об'єднуються, щоб протиставитися Богові в особі Його свідків. Цю єдність цементує великий відступник. Прагнучи

об'єднати своїх агентів для війни проти істини, він працюватиме над тим, щоб роз'єднувати та розсіювати її захисників. Ревнощі, злі підозри, лихослів'я - усе це підбурюється ним, щоб породити незгоду й розбрат." Свідчення, том 7, 182.

Царство з короною — це Тир, що означає "скеля". У цьому розділі Тир символізує папство, яке прагне підробити Христа, бо папство є антихристом. Слово "анти" у слові "антихрист" означає "замість". Папство прагне підробляти Христа на всіх рівнях, а назва Тир означає "скеля", бо папство є підробкою "Скелі Віків".

Хто ухвалив цю раду проти Тиру, вінценосного міста, купці якого — князі, а торгівці його — вельможі землі? Господь Саваот постановив це, щоб затьмарити пиху всякої слави й обернути на зневагу всіх вельмож землі. Пройди своєю землею, мов ріка, дочко Таршішу: більше немає сили. Він простягнув руку Свою над морем, Він потряс царствами; Господь дав наказ проти торгового міста, щоб знищити його твердині. Ісаїя 23:8-11.

Ми маємо намір показати на підставі багатьох свідчень, що "потрясіння царств" здійснюється Богом через іслам. Іслам — це сила, що гнівить народи і використовується для їх потрясіння. На цьому етапі ми стверджуємо, що Господь постановив віддати в зневагу "всіх поважних землі", тобто "купців" і "торговців", чиї "твердині" мають бути зруйновані. Купецьке місто і місто коронування "викликали невдоволення неба", і Господь постановив зруйнувати їхні "твердині", що символізують економіку. Крах економіки відбувається перед недільним законом у Сполучених Штатах, бо перед недільним законом громадяни Сполучених Штатів вимагають повернення "до Божої прихильності й матеріального добробуту". Вони твердять, що кари Божі не припиняться, доки неділю не буде "суворо запроваджено". Кілька біблійних свідчень сходяться на тому, що ми стоїмо на порозі величезного краху світової економіки. Цей крах відбувається до недільного закону, так само як крах 1837 року відбувся до 22 жовтня 1844 року.

І тоді великий ошуканець переконає людей, що ті, хто служить Богові, спричиняють ці лиха. Верства, яка викликала невдоволення Неба, покладе всі свої біди на тих, чия покора Божим заповідям є постійним докором порушникам. Будуть заявляти, що люди ображають Бога, порушуючи недільний день відпочинку; що цей гріх накликав лиха, які не припиняться, доки дотримання неділі не буде суворо забезпечене; і що ті, хто обстоюють вимоги четвертої заповіді, тим самим підриваючи шанування неділі, є збурювачами народу, перешкоджаючи поверненню народу до Божої ласки та земного добробуту. Так буде повторене звинувачення, колись висунуте проти слуги Божого, і на підставах так само добре обґрунтованих: «І сталося, коли Ахав побачив Іллю, сказав Ахав йому: Чи ти той, хто непокоїть Ізраїля? А він відказав: Не я непокоїв Ізраїля, а ти й дім батька твого тим, що ви полишили заповіді Господні, а ти пішов за Ваалами». 1 Царів 18:17, 18. Коли гнів народу буде розпалений фальшивими звинуваченнями, вони поводитимуться з Божими посланцями дуже подібно до того, як відступницький Ізраїль поведився з Іллею. Велика боротьба, 590.

Протистояння Іллі з пророками Ваала та священиками гаю на горі Кармель є символом недільного закону. Звістка для церкви була: «Виберіть сьогодні, кому будете служити». Коли ця історія повториться при недільному законі, питання буде таким: «Який день ви оберете, адже вибраний день вказує, кому ви служите». Перед подією на горі Кармель були три з половиною роки суворої посухи. Перед недільним законом є низка недільних законів, але їх ще не було «суворо застосовано». Принцип, пов'язаний із недільним законом, полягає в тому, що за національним відступництвом слідує національна руїна. Прикладом цього є Костянтин: у 321 році він ухвалив недільний закон, і невдовзі після цього перші чотири труби з восьмого розділу Об'явлення почали приводити Західний Рим до його кінця до 476 року. Історія Костянтина важлива, бо вона включала поступове звеличення неділі й одночасні поступові обмеження суботи сьомого дня. Ця поступальна історія досягла свого завершення, коли громадян змушували дотримуватися неділі або переслідували за дотримання суботи. Так само завершиться ескалація недільного законодавства у Сполучених Штатах. Один із принципів, пов'язаних із примусовим запровадженням недільного богослужіння, звучить так: «національному відступництву слідує національна руїна». Цей принцип означає, що посилення застосування недільних законів спричиняє посилення Божих судів ще до самого недільного закону з Об'явлення 13:11. Кожен новий акт спричинятиме відповідну руїну. Суди, у виникненні яких громадяни звинувачують тих, хто дотримується суботи, насправді викликані дедалі жорсткішим запровадженням недільного законодавства. Ми включили уривок із «Великої боротьби», який я назвав «Недільна прогресія». Рекомендую прочитати його ще раз. Він міститься в категорії під назвою «Дух пророцтва».

Бог відкрив те, що має відбутися в останні дні, щоб Його народ був готовий устояти проти бурі протидії та гніву. Ті, кого попереджено про події, що попереду, не повинні сидіти в спокійному очікуванні наближення бурі, втішаючи себе тим, що Господь укриє Своїх вірних у день лиха. Ми маємо бути як люди, що очікують свого Господа, не в бездіяльному очікуванні, а в ревно́й праці, з непохитною вірою. Тепер не час дозволяти, щоб наші думки поглинали другорядні речі. Поки люди сплять, Сатана активно влаштовує справи так, щоб народ Господній не зазнав ні милості, ні справедливості. Недільний рух тепер прокладає собі шлях у темряві. Його керівники приховують справжню суть питання, і багато хто, приєднуючись до руху, самі не бачать, куди прямує підводна течія. Його заяви м'які й, здається, християнські, але коли він заговорить, виявить дух дракона. Наш обов'язок — зробити все, що в наших силах, щоб відвернути небезпеку, що загрожує. Ми повинні намагатися роззброїти упередження, поставивши себе в належному світлі перед людьми. Ми маємо поставити перед ними справжнє питання, тим самим висловлюючи найдієвіший протест проти заходів, спрямованих на обмеження свободи совісті. Ми повинні досліджувати Писання й уміти пояснити підстави нашої віри. Каже пророк: «Нечестиві чинитимуть нечестя, і жоден із нечестивих не зрозуміє; а мудрі зрозуміють». Свідчення, том 5, 452.

Важко розпізнати рух за недільне законодавство, бо він прокладає собі шлях у "темряві", а папство "потай і так, щоб цього ніхто не підозрював" "зміцнює свої сили, щоб просувати власні цілі". Це факт, що робота щодо ухвалення недільного законодавства в темряві є

центральним питанням у процесі випробування ста сорока чотирьох тисяч. "Ніхто з нечестивих не зрозуміє", за Даниїлом і сестрою Вайт. "Нечестиві" у Даниїла — це "нерозумні діви" у Матвія, яких сестра Вайт ототожнює з лаодикійцями. Мудрі зрозуміють події, які нині відбуваються, навіть якщо історія, що розгортається довкола нас, здається, суперечить Божому слову. Чи віримо ми Божому слову, чи тому, що відбувається довкола нас? Та нас було попереджено, що кінець буде, як за днів Ноя.

Світ, повний розгулу, повний безбожних утіх, спить, спить у плотській безпечності. Люди відкладають на далеке майбутнє прихід Господа. Вони глузують із застережень. Лунає пихате вихвалання: «Усе триває так, як було від початку». «Завтра буде, як і сьогодні, і ще рясніше». 2 Петра 3:4; Ісаї 56:12. Ми ще глибше зануримося в любов до втіх. Але Христос каже: «Ось, Я приходжу як злодій». Об'явлення 16:15. Саме тоді, коли світ насмішливо запитує: «Де обітниця Його приходу?», здійснюються знамення. Поки вони кричать: «Мир і безпека», приходить раптова погибель. Коли насмішник, той, хто відкидає істину, стає зухвалим; коли повсякденна праця в різних прибуткових сферах ведеться, не зважаючи на принципи; коли студент запопадливо шукає знання про все, крім своєї Біблії, Христос приходять як злодій.

Увесь світ у збуренні. Ознаки часу зловісні. Майбутні події кидають свої тіні наперед. Дух Божий відступає від землі, і лихо за лихом — на морі й на суші. Вирують бурі, стаються землетруси, спалахують пожежі, приходять повені, кояться вбивства різного роду. Хто може прозирнути в майбутнє? Де безпека? Немає певності ні в чому людському чи земному. Швидко люди стають під обрані ними знамена. Неспокійно вони чекають і стежать за кроками своїх проводирів. Є й такі, що чекають, пильнують і працюють заради пришествя нашого Господа. Інші стають до лав під проводом першого великого відступника. Мало хто всім серцем і душею вірить, що є пекло, якого слід уникати, і небо, яке слід здобути.

Криза поступово підкрадається до нас. Сонце сяє на небі, прокладаючи свій звичний шлях, і небеса й досі оповідають славу Богу. Люди й досі їдять і п'ють, садять і будують, одружуються й видають заміж. Купці й досі купують і продають. Люди штовхаються, виборюючи перше місце. Любителі розваг і далі юрмляться до театрів, на кінні перегони, в гральні притони. Панує найвищий ажіотаж, та година випробування швидко добігає кінця, і доля кожного ось-ось буде визначена назавжди. Сатана бачить, що його час короткий. Він пустив у хід усі свої знаряддя, щоб люди були обмануті та введені в оману, зайняті й зачаровані, доти, доки не скінчиться день випробування і двері милості не замкнуться назавжди.

Урочисто крізь століття доходять до нас застережливі слова нашого Господа з Оливної гори: 'Пильнуйте ж за собою, щоб коли-небудь серця ваші не обтяжувалися ненажерством, п'янством і життєвими клопотами, щоб той день не застав вас зненацька.' 'Отже, пильнуйте й завжди моліться, щоб ви були визнані гідними уникнути всього, що має статися, і стати перед Сином Людським.' Бажання віків, 635, 636.

У двадцять третьому розділі Ісаї Сидон — це Сполучені Штати, а Тир — папство. Тир і Сидон були стародавніми фінікійськими містами, розташованими на узбережжі

Середземного моря. Вони були відомі своєю морською торгівлею, багатством і впливом у давньому світі. У цьому уривку Сидон і його «купці» наповнювали Таршіш. Купці Сидону торгували «насінням Сіхору», яке є «жнивом ріки» і «плодом ріки», і це «її прибуток», бо вона — «ринок народів». Усі пророки говорять про кінець світу, тож хто є ринком народів наприкінці світу? Це США.

Сіхор — це річка в Єгипті (ймовірно, в дельті Нілу) і використовується як символ багатства світу, бо Єгипет — це світ. «Діва-дочка» Сидона представляє останнє покоління США, і вона пригнічена через воєнний стан, що супроводжує недільний закон, та національну руїну, яка негайно настає слідом. Тих дів Сидона докоряє запитання щодо Тира: «Чи це ваше радісне місто» (царство), яким тішилися США? Чи це те царство, «чия давнина — з давніх днів», коли, згідно з уривком, його заснував Німрод одразу після потопу?

Бог постановив і "здумав" покарати "Тир, місто, що вінчає". Покарання папства включає крах фінансової структури світу, бо "Господь дав" "наказ проти" "Сидона" "торгового міста," (Сполучені Штати). Його заповідь "зруйнувати твердині", тобто економіку Сполучених Штатів, — це суботня заповідь, бо за національним відступництвом слідує національна руїна.

Покарання папства починається з економічного краху всього світу у відповідь на знищення економіки Сполучених Штатів. Сидон має «дім», пов'язаний із його економікою, що, отже, символізує фінансову структуру, яку знищено, бо до неї більше не можна увійти. Більше жодних інвестицій чи прибутків із того «дому», бо його знищено. Знищення відбувається під час недільного закону, хоча ще до недільного закону вже тривають дедалі суворіші суди. Коли настане крах, папство, США з їхніми князями-купцями та поважними торговцями, а також кораблі Таршішу «голоситимуть».

Місце під назвою «Таршіш», згадане в уривку, асоціюється з багатством у давнину, а таршішські кораблі в Біблії є головним символом економічної могутності.

Бо царські кораблі ходили до Таршішу разом із слугами Хурама: раз на три роки приходили кораблі Таршішу, привозячи золото й срібло, слонову кістку, мавп і павичів. І цар Соломон перевершив усіх царів землі багатством і мудрістю. 2 Хронік 9:21, 22.

Кораблі уособлюють економічну міць, а Таршіш — провідний «економічний корабель» у біблійному пророцтві. Останньому поколінню Таршішу, представленому «донькою» Таршішу, сказано: «Пройди твоєю землею, мов ріка», і вона виявляє, що її земля вже «не має сили» і більше не може «радіти» з приводу царства Тиру. Силою, яку вони шукали, була колишня економічна міць Сідона, але її вже не було, бо море промовило: «я не страждаю в муках і не народжую дітей, ані не вигодовую юнаків, ані не виховую дів», тим самим окреслюючи останнє покоління моря, тобто народи світу, що оплакують руйнування світової економіки, і в цей момент народи світу прокидаються до усвідомлення реальності, що вони — останнє покоління в історії Землі, і вже надто пізно готуватися до вічного життя.

"Гроші незабаром різко знеціняться, коли реальність сцен вічності відкриється для людських чуттів." Євангелізація, 62.

Є дві «звістки» або послання, які завдають болю всім у цьому уривку. Перша «звістка» стосується Єгипту, а друга «звістка» — це Тир. «Звістка» про Єгипет подана в минулому часі, бо Ісаїя говорить: «як при звістці про Єгипет», тим самим показуючи, що Бог учинив щось з Єгиптом до Свого знищення Сидона (США). Те, що Бог учинив з Єгиптом, що також становить «звістку» про Єгипет, полягає в тому, що Він знищив Єгипет у зв'язку з першим разом, коли Бог уклав завіт із вибраним народом. Ці дві «звістки» — це одна й та сама «звістка». «Звістка» про Єгипет — це початок, а «звістка» про Тир — це кінець. Альфа та Омега проілюстрував завіт зі ста сорока чотирма тисячами в останні дні за допомогою початкової історії цієї теми. «Звістка» про Єгипет — це визволення при Червоному морі, коли фараон і його військо були знищені, що є прообразом остаточного визволення Божого народу, представленого «звісткою», тобто «тягарем Тиру».

Сила, представлена в Біблії, яка знищує кораблі Таршішу, — це іслам. Тему ісламу буде розглянуто пізніше, тож ми детальніше зупинимось на ній згодом. У цьому уривку її подано як «Chittim» — давнє слово, що означає Кіпр, і сказано, що про знищення Сидона й Тира сповіщається з «Chittim». Символ ісламу містить дуже конкретну ілюстрацію знищення Сполучених Штатів у біблійному пророцтві.

Важливо стежити за днями й роками, згаданими в книзі Ісаї, бо вони часто визначають пророчий час наступного уривку. Двадцять третій розділ Ісаї йде після «тягаря» долини видіння в двадцять другому розділі, якому передують двадцять перший розділ, що містить три «тягарі», і всі три вказують на іслам. Перед тим розділом у першому вірші двадцятого розділу окреслюється тло пророчої історії, у якому в наступних розділах визначаються подальші пророцтва про загибель.

Того року, коли Тартан прийшов до Ашдода (коли цар Асирії Саргон послав його) і воював проти Ашдода і захопив його. Ісаїя 20:1.

Слово "Тартан" може бути іменем або, що найімовірніше, титулом воєначальника. Тартан прийшов до Ашдода, міста в Єгипті, і захопив його в період історії, коли асирійці поступово встановлювали контроль над світом. Ассирія уособлювала Вавилон. І Ассирія, і Вавилон були царствами, що прийшли з півночі, царствами, названими "левами", які "розсіяли" Божих овець, і обидва зазнають того самого покарання. Ассирія була першою, Вавилон — останнім.

Ізраїль — розпорошена вівця; леви розігнали його: спершу цар Асирії пожер його, а наостанок цей Навуходоносор, цар Вавилону, поламав йому кості. Тому так говорить Господь Саваот, Бог Ізраїля: Ось Я покараю царя Вавилону та його землю, як покарав царя Асирії. Єремії 50:17, 18.

У пророчому сенсі обидва вони — «зарозумілий ассирієць».

"Коли Санхерів, зарозумілий асирієць, дорікав і хулив Бога та погрожував Ізраїлю знищенням, 'сталось тієї ночі, що ангел Господній вийшов і побив у таборі асирійців сто вісімдесят п'ять тисяч.' Із війська Санхеріва були 'вигублені всі хоробрі мужі, і вожді та начальники.' 'Тож він повернувся з посоромленим обличчям до своєї землі.' [2 Царів 19:35; 2 Хронік 32:21.]" Велика боротьба, 512.

Рік, коли "Тартан прийшов до Ашдода" і "узяв його", представляє поступове завоювання світу папською владою, як це проілюстровано в останніх шести віршах одинадцятого розділу книги Даниїла. Історія кризи недільного закону, яка є "останніми днями" слідчого суду і яка безпосередньо веде до виконавчого суду (сім останніх кар), — це історичний контекст, представлений "роком", коли Тартан прийшов до Ашдода. Маючи цей історичний контекст, Ісаєа далі наводить три пророцтва про загибель, що стосуються ісламу, одне — щодо лаодикійського адвентизму, а потім — тягар Тира. Двадцять четвертий розділ є одним із класичних прикладів семи останніх кар, за яким іде двадцять п'ятий розділ, що представляє остаточне визволення Божого народу, де ми знаходимо Божий народ, який висловлює одне з найвідоміших висловлювань під час великого часу скорботи.

І скажуть того дня: Ось наш Бог; ми чекали на Нього, і Він спасе нас: це Господь; ми чекали на Нього, зрадіємо й звеселимося Його спасінням. Ісаєа 25:9.

Сто сорок чотири тисячі — це мудрі діви, які чекали приходу свого Господа на весілля, хоч Він зволікав, згідно з притчею про десять дів. Вони не лаодикійці, а філадельфійці. До цього моменту ця стаття окреслювала контекст.

У 1798 році Наполеон взяв папу римського в полон, завдавши пророчої смертельної рани, яка буде зцілена наприкінці світу згідно з тринадцятим розділом Об'явлення. У той момент Сполучені Штати посіли своє місце як шосте царство біблійного пророцтва згідно з Даниїлом 2, 7, 8 і 11 та Об'явленням 12, 13, 16, 17 і 18. Відтоді і республіканський рік Сполучених Штатів, і протестантський рік (адвентизм) забули, ким є папство. 1798 рік — перший рік, коли інші народи світу визнали Сполучені Штати суверенною державою, і це також рік, коли в історії прозвучала перша ангельська вістка.

«Девізом» протестанта того часу було: «Біблія і лише Біблія». Протестанти ототожнюють себе як захисників лише Біблії, і коли з появою другого ангела адвентизм перейняв їхню мантію, адвентисти прийняли той «девіз» і згодом були названі «людьми книги». Через служіння Вільяма Міллера їм було дано набір правил, які, якщо їх належно застосовувати, відкриють Біблію для розуміння всім, хто бажає слухати. Правила пророчого тлумачення Міллера — це те, що, як свідчить натхнення, ми повинні вивчати, якщо хочемо проголошувати третю ангельську вістку.

Сказав Христос: «Коли хто хоче йти за Мною, нехай зречеться себе, візьме свій хрест і слідує за Мною». Знову Він сказав: «Я — світло світу; хто слідує за Мною, не ходитиме у темряві». Світло істини поширюється, мов палаючий світильник, і ті, хто любить світло, не ходитимуть у темряві. Вони вивчатимуть Писання, щоб бути певними, що слухають голос істинного Пастиря, а не чужого.

Ті, хто займаються проголошенням звістки третього ангела, досліджують Писання за тим самим планом, якого дотримувався батько Міллер. У невеличкій книжці під назвою «Погляди на пророцтва і пророчу хронологію» батько Міллер подає такі прості, але розумні й важливі правила для вивчення та тлумачення Біблії:

'1. Кожне слово повинно мати належний стосунок до предмета, представленого в Біблії; 2. Усе Святе Письмо необхідне і може бути зрозумілим завдяки сумлінному застосуванню та вивченню; 3. Ніщо, відкрите в Писанні, не може і не буде приховане від тих, хто просить у вірі, не вагаючись; 4. Щоб зрозуміти вчення, зберіть усі місця Писання щодо предмета, який бажаєте пізнати, тоді нехай кожне слово має свій належний вплив; і якщо ви зможете сформулювати свою теорію без суперечностей, ви не можете помилятися; 5. Писання має бути власним тлумачем, оскільки воно є правилом саме для себе. Якщо я покладаюся на вчителя, щоб він мені тлумачив, а він лише вгадує його значення або бажає, щоб воно було саме так через його сектантське віровизнання, або щоб його вважали мудрим, тоді правилом для мене стають його здогадки, бажання, віровизнання чи мудрість, а не Біблія.'

Наведене вище — частина цих правил; і під час нашого вивчення Біблії всім нам слід дотримуватися викладених принципів.

Справжня віра ґрунтується на Святому Письмі; але Сатана використовує стільки хитрощів, щоб перекручувати Святе Письмо й вводити в оману, що потрібна велика пильність, аби зрозуміти, чого воно насправді навчає. Однією з великих оман нашого часу є те, що багато хто надмірно зосереджується на почуттях і заявляє про свою чесність, водночас ігноруючи прямі вислови Божого слова лише тому, що те слово не збігається з почуттями. У багатьох немає для своєї віри іншої основи, крім емоцій. Їхня релігія полягає в збудженні; щойно воно припиняється, їхня віра зникає. Почуття можуть бути половиною, але Боже слово — пшеницею. А «що, — каже пророк, — половина до пшениці?»

Ніхто не буде засуджений за те, що не зважав на світло й знання, яких ніколи не мав і не міг здобути. Але багато хто відмовляється коритися істині, яку подають їм послі Христа, бо хочуть відповідати стандарту цього світу; і істина, що досягла їхнього розуміння, світло, яке засяяло в душі, осудить їх на Суді. У ці останні дні ми маємо накопичене світло, яке сяяло крізь усі віки, і ми будемо нести відповідну відповідальність. Шлях святості не на одному рівні зі світом; це шлях піднесений. Якщо ми ходитимемо цим шляхом, якщо побіжимо шляхом Господніх заповідей, то побачимо, що «стежка праведних — мов сяюче світло, що світить усе більше й більше аж до повного дня». *Review and Herald*, 25 листопада 1884 р.

Ви можете детальніше прочитати про правила Вільяма Міллера у статті під назвою «Вільям Міллер» у категорії «Пророчі ключі».

Під час нашого вивчення Біблії нам усім варто зважати на викладені принципи в «правилах пророчого тлумачення Отця Міллера». Рогу протестантизму було дано священний документ, який ми називаємо Біблією, і покладено відповідальність захищати та

поширювати викладені в ньому принципи; крім того, протестантському рогу було дано й набір правил, щоб правильно розрізняти сенс і намір священних документів.

Рогу республіканізму було дано священний документ, який ми називаємо Конституцією, а також покладено відповідальність захищати й утверджувати закладені в ньому принципи. Рогу республіканізму також було надано набір правил, щоб правильно тлумачити зміст і намір священних документів. Правила, дані для правильного тлумачення Конституції, — це Білль про права, і він закріплює найважливішу мету Конституції в перших правилах Білля про права. Перша поправка, зазначена в Біллі про права, — це свобода релігії, вираження, слова та преси.

Конгрес не має права ухвалювати жодних законів щодо встановлення релігії або таких, що забороняють її вільне сповідання; або таких, що обмежують свободу слова чи преси; або таких, що обмежують право народу мирно збиратися та звертатися до уряду з петиціями про задоволення скарг. Конституція США, поправка I

Недільний закон — це відвертий напад на перше положення Конституції, яке гарантує свободу віросповідання і яке недільний закон скасовує, тим самим позначаючи кінець Конституції, кінець Сполучених Штатів як шостого царства біблійного пророцтва та початок переслідування проти тих, хто тоді проголошує гучним кличем звістку третього ангела. Ті, хто проголошують гучний клич третього ангела і протестують проти знищення Першої поправки та Конституції, переслідуються тими, хто мав би підтримувати й застосовувати священні правила, що захищають священний документ, який вони були покликані обороняти. Це ілюстрація розуміння та застосування паралельних історій двох рогів ягнятоподібного земного звіра. Батьки-засновники Конституції становлять паралель до батька Міллера. Термін «батько», ужитий щодо Міллера, використовується для позначення лідера, а не папського священника. Біблія забороняє називати батьками людей, які претендують бути духовними наставниками. Міллеріти названі на честь свого батька, як це часто буває. Пропустити цю відмінність — означає не зрозуміти частину того, що означає вістка Іллі, коли вона повертає серця батьків до дітей і навпаки.

Сполучені Штати в Ісаї 23 є шостим царством біблійного пророцтва і залишаються ним, аж доки не скасують свою Конституцію під час недільного закону, що стрімко наближається. Шосте царство панує протягом сімдесяти пророчих років, які є днями одного царя. Царство (цар — це царство), яке правило сімдесят років, — це Вавилон. Протягом цих сімдесяти років рік держави становив уряд Вавилону, а рік церкви — халдеї. Даниїл, Шадрах, Мешах і Авед-Него представляють сто сорок чотири тисячі. У свідченні Даниїла представлені і обидва роги, і Божий народ. Сімдесят років неволі у Вавилоні були днями одного царя, якими Ісаїя послуговується, щоб окреслити пророчу історію Сполучених Штатів і історію адвентизму як період від 1798 року до недільного закону.

Усвідомлення того, що лінія пророчої історії для обох рогів Сполучених Штатів дозволяє розглядати кінець і початок, причому два роги як свідки допомагають визначити характеристику іншого рога. Адже роги, зрештою, були однакові. У книзі Даниїла

згадуються роги: деякі були зламані, а з зламаного рога виростили інші. Деякі роги у Даниїла були різного розміру і з'являлися пізніше за інші. Не так із двома рогами Сполучених Штатів. Ці два роги проходять паралельно через ту саму історію й дають ті самі віхи, хоча за своїм призначенням відрізняються один від одного. У цій історії є застереження, які також важливо розуміти.

На початку адвентизму відбувся перехід від пророчої історії, представлені церквою Філадельфії, до церкви Лаодикії. Отже, наприкінці має відбутися перехід від пророчої історії Лаодикії. Одкровення Ісуса Христа включає світло цього розуміння, і це є частиною того, що нині відкривається.

І "після закінчення сімдесяти років" папа римський "заспіває", і "забута" "блудниця" буде згадана. Вона "згадується" при недільному законі, де питання стоїть так: поклоніння сонцю чи поклоніння дню, про який Божий закон повелів людству "пам'ятати".

У цій статті ми показали, що сімдесятирічне панування Вавилона є прообразом історії Сполучених Штатів від 1798 року до недільного закону. У попередній статті і часто в Таблицях Авакума ми зазначаємо, що полон у Єгипті та визволення з нього також є прообразом історії Сполучених Штатів і Божого народу. Ці чотири історії — Вавилона, Єгипту, Адвентизму та Сполучених Штатів — не є єдиними лініями, які можна накладати на ці лінії, але коли ми застосовуємо правило першої згадки до цих чотирьох ліній — це просто вражає. Завершу цю статтю одним простим і частковим прикладом того, що я маю на увазі, і того, що маю намір продовжити, коли ми згодом далі розглядатимемо історію двадцять третього розділу Ісаї.

Історія Вавилона має на початку наверненого царя, а в кінці — нечестивого. Не має значення, чи це був би Байден чи Трамп, бо книга Даниїла навчає, що саме Бог поставляє правителів і усуває їх. Те, в чому можна бути певним щодо лідера-демократа чи республіканця на час недільного закону, — це що він буде нечестивим. Навуходоносор був Вавилоном, він був тираном Вавилона, готовим кинути трьох добрих чоловіків у вогонь. Але зрештою він навернувся до Бога Даниїла. Не так було з останнім правителем, Валтасаром. Він був нечестивим царем. Сполучені Штати у пророцтві постають як агнець, символ Христа та Його жертви за людство. Наприкінці Сполучені Штати заговорять як дракон. Зміна від Христа до Сатани на цій лінії історії представлена різницею між Навуходоносором та Валтасаром.

Валтасару було дано багато можливостей пізнати й виконувати волю Бога. Він бачив, як його дід Навуходоносор був вигнаний із людського суспільства. Він бачив, як розум, яким пишався гордий монарх, був віднятий Тим, Хто його дав. Він бачив, як цар був вигнаний зі свого царства і став товаришем польових звірів. Але любов Валтасара до розваг і самозвеличення стерла уроки, які він ніколи не мав би забути; і він учинив гріхи, подібні до тих, що накликали суворі суди на Навуходоносора. Він змарнував можливості, милостиво даровані йому, занедбавши використати доступні йому нагоди, щоб пізнати істину. «Що маю робити, щоб спастися?» — це було питання, яке великий, але нерозумний цар байдуже обминув. Bible Echo, 25 квітня 1898 р.

Зауважте, що нечестивий Валтасар був нерозумним царем. Він зазнав того самого суду, що й його батько Навуходоносор, бо обидва суди були представлені як «сім разів» із 26-го розділу Левіта. Навуходоносор перебував у полях, живучи як звір, дві тисячі п'ятсот двадцять днів, що дорівнює семи біблійним рокам, а суд над його сином Валтасаром, написаний на стіні, також позначає дві тисячі п'ятсот двадцять. Різниця була в тому, що суд над Навуходоносором навернув його і зробив його мудрим царем, тоді як суд над Валтасаром спостиг нерозумного царя.

"Останньому правителю Вавилону, як і в прообразі — його першому правителю, прийшов присуд Божественного Сторожа: 'О царю, ... тобі сказано; царство відійшло від тебе.' Даниїла 4:31." Пророки і царі, 533.

Напис на стіні для останнього президента — це Перша поправка, яка окреслює «стіну» розмежування церкви й держави, чого не розуміє останній безглуздий цар. «Сім разів» із Левіта 26 означають «розсіяння народу», яке здійснює цар півночі під час недільного закону. Це розсіяння є національною руйною, що настає після недільного закону. Шоста нація забула уроки своїх батьків-засновників, які написали Конституцію, щоб захистити не лише від корумпованої церкви, а й від тиранічних європейських королів, із якими спала розпусна жінка. Батьки-засновники представляють тих, хто відкинув папство й королів Європи, бо вони зі власного досвіду, вийшовши з розсіяння тривалістю у тисячу двісті шістьдесят років папської темряви, знали, що захист від такого різновиду тиранії має бути центральним елементом їхньої нової Конституції. Вони були мудрими батьками, вони були подібні до агнця, але не так із останнім батьком, бо він говоритиме, як дракон. Батьки вийшли з розсіяння, а син повертається в розсіяння. Тираном в обох випадках є перше папство й останнє папство.

Символом суду над Навуходоносором, першим царем, і над Валтасаром, останнім царем, було «сім часів» розсіяння з Левіта двадцять шість. Навуходоносор пережив це, а у Валтасара це було написано на стіні як його епітафія тієї самої ночі, коли він помер. Символом республіканського рогу на початку була його втеча з-під неволі царя півночі, а символом республіканського рогу в кінці є полон, спричинений царем півночі. Недільний закон — це «та сама ніч», коли він помирає як шосте царство біблійного пророцтва. У всіх чотирьох ілюстраціях — Валтасара, Навуходоносора, а також початку й кінця республіканського рогу — «двадцять п'ять двадцять» з Левіта двадцять шість є символом, що з'являється на початку й у кінці. Це представляє підпис Альфи й Омеги.

Першим «часовим пророцтвом», яке відкрив Вільям Міллер, було «двадцять п'ять двадцять» із Левіта 26. Це був перший камінь у підвалині, яку Ісус заклав через працю Міллера. Це була також перша основоположна істина, яку адвентизм відкинув у 1863 році. Коли всі камені істини Міллера були покладені в підвалину, ці істини були представлені на двох таблицях Авакума, якими є піонерські карти 1843 та 1850 років. Ці дві таблиці представляють завітні стосунки між Богом і Його названим народом так само, як дві таблиці Десяти Заповідей представляли завіт зі стародавнім Ізраїлем.

Наприкінці лаодикійського адвентизму, коли його буде вивергнуто з уст Господа під час запровадження недільного закону, напис на стіні — це ті дві священні піонерські карти. Карти, які вони не здатні прочитати, бо відмовилися отримати користь від попереджувального послання на початку своєї історії...

Фінансова криза 1837 року у Сполучених Штатах була складною подією, спричиненою поєднанням економічних чинників, урядових політик та спекулятивної діяльності.

Спекулятивна бульбашка: У роки, що передували 1837 року, спостерігався спекулятивний бум на ринку землі та інвестицій, частково зумовлений розширенням країни на Захід. Земельні спекуляції, особливо на західному фронтірі, призвели до завищених цін на землю та надмірних запозичень.

Легкодоступні кредити та спекулятивне кредитування: Банки та фінансові установи видавали значні обсяги кредитів і позик, часто без належного забезпечення. Такий легкий доступ до кредитів сприяв спекулятивній лихоманці та підвищив ризики фінансової нестабільності.

Надмірне розширення банків: Банки швидко розширювали свою діяльність, часто випускаючи більше паперових грошей (банкнот), ніж мали металевих грошей (золота й срібла), щоб їх забезпечити. Ця практика, відома як «дикий банкінг», призвела до надлишку нерегульованих і ненадійних грошових знаків в обігу.

Економічна політика Джексона: Політика президента Ендрю Джексона відіграла роль у загостренні кризи. У 1836 році він видав Циркуляр про розрахунки дзвінкою монетою, який вимагав, щоб державні землі купувалися за тверду валюту (золото й срібло), а не за паперові гроші. Це призвело до ажіотажного обміну банкнот на дзвінку монету, спричинивши фінансові труднощі та банкрутства банків.

Міжнародні чинники: На кризу у Сполучених Штатах також вплинули міжнародні економічні умови. Спад в економіці Великої Британії, одного з головних торговельних партнерів Сполучених Штатів, призвів до скорочення попиту на американські товари та експорт. Це, своєю чергою, вплинуло на американський бізнес і спричинило економічні труднощі.

Паніка та масові вилучення вкладів: У травні 1837 року серія фінансових потрясінь, зокрема банкрутства банків і скорочення кредитування, призвела до паніки серед інвесторів і вкладників. Ця паніка спричинила хвилю масових вилучень вкладів з банків і різке скорочення кредитування.

Скорочення грошової маси: Коли банки банкрутували, а умови кредитування ставали жорсткішими, загальна грошова маса в економіці значно скоротилася. Таке скорочення грошової маси посилювало економічні труднощі й поглибило рецесію. Поєднання цих чинників призвело до серйозного економічного спаду, що характеризувався банкрутствами банків, безробіттям, скороченням споживчих витрат і загальною економічною депресією.

"Нам нема чого боятися за майбутнє, хіба якщо ми забудемо шлях, яким Господь вів нас, і Його вчення у нашій минулій історії." Нариси життя, 196.